



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз ОК 42/2022
11.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Дубравке Дамјановић, председника већа, Гордане Којић, Мирољуба Томића, Тајане Вуковић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Предрага Бећирића и др, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Предрага Бећирића – адвоката Јована Вукчевића и адвоката Филипа Владисављевића, браниоца окривљене Маријане Мијановић – адвоката Момчила Булатовића, браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Бранка Арменка, браниоца окривљеног ВВ – адвоката Филипа Владисављевића, бранилаца окривљених ГГ и ДД – адвоката Небојше Милосављевића, браниоца окривљеног ЂЂ - адвоката Бојана Пантовића, бранилаца окривљених ЕЕ и ЖЖ – адвоката Градимира Налића и адвоката Бранкице Мајкић и браниоца окривљеног ЗЗ - адвоката Драгослава Ристића, који су поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал КПо1 бр.76/17 од 26.12.2019. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 7/20 од 23.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал КПо1 бр.76/17 од 26.12.2019. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 7/20 од 23.05.2022. године и то браниоца окривљеног Предрага Бећирића, адвоката Јована Вукчевића, браниоца окривљеног ВВ – адвоката Филипа Владисављевића и бранилаца окривљеног ЖЖ – адвоката Градимира Налића и Бранкице Мајкић у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, захтев браниоца окривљеног Предрага Бећирића – адвоката Филипа Владисављевића у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, захтеви браниоца окривљеног Предрага Бећирића – адвоката Филипа Владисављевића и браниоца окривљене Маријане Мијановић – адвоката Момчило Булатовића у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члан 438. став 2. тачка 1) ЗКП, захтеви бранилаца окривљеног Предрага Бећирића – адвоката Јована

Вукчевића и адвоката Филипа Владисављевића, захтев браниоца окривљене Маријане Мијановић – адвоката Момчила Булатовића, захтев браниоца окривљеног ВВ – адвоката Филипа Владисављевића, захтев браниоца окривљеног ЂЂ – адвоката Бојана Пантовића, захтев бранилаца окривљеног ЕЕ – адвоката Градимира Налића и Бранкице Мајкић у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, захтев браниоца окривљеног Предрага Бећирића – адвоката Филипа Владисављевића, захтев бранилаца окривљеног ЖЖ – адвоката Градимира Налића и Бранкице Мајкић у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док се у преосталом делу наведени захтеви бранилаца окривљених одбацују.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољени захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Бранка Арменка и браниоца окривљених ГГ и ДД – адвоката Небојше Милосављевића поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал КПо1 бр.76/17 од 26.12.2019. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, Кж1 По1 7/20 од 23.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблагоприятан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ЗЗ – адвоката Драгослава Ристића поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал КПо1 бр.76/17 од 26.12.2019. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, Кж1 По1 7/20 од 23.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал КПо1 бр.76/17 од 26.12.2019. године, у ставу првом окривљени Предраг Бећирић, Маријана Мијановић, ББ, ВВ, ГГ ЂЂ, ИИ, ЈЈ, ЖЖ, АА, КК, ЛЛ, ЗЗ и ДД оглашени су кривим због извршења продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, у вези члана 61. КЗ, а окривљени ЕЕ за кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђени и то: окривљени Предраг Бећирић, коме су претходно утврђене појединачне казне и то због извршења продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, у вези члана 61. КЗ казна затвора у трајању од четири године и новчана казна у износу од 150.000,00 динара и узета као утврђена казна затвора у трајању од једне године, због извршења кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 1. КЗ изречена пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К ПО1 276/10 од 26.04.2016. године, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године и шест месеци и новчану казну у износу од 150.000,00 динара, у коју казну му је урачунато време проведено у лишењу слободе, окривљена Маријана Мијановић на казну затвора у трајању од три године и новчану казну у износу од 100.000,00 динара, у коју казну јој је урачунато време проведено у лишењу слободе, окривљени ББ на казну затвора у трајању од једне године и осам месеци и новчану казну у износу од 90.000,00 динара, у коју казну му је урачунато време проведено у лишењу слободе, окривљени ВВ на казну затвора у трајању од једне године и новчану казну у износу од 80.000,00 динара, у коју казну му је урачунато време проведено у лишењу слободе, која казна затвора се има извршити у просторијама у којима станује, без електронског надзора, окривљени ГГ на казну затвора у трајању од једне године и новчану казну у износу од 70.000,00 динара, која казна затвора се има извршити у просторијама у којима станује, без електронског

надзора, окривљени ЂЂ на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци и новчану казну у износу од 80.000,00 динара, у коју казну му је урачунато време проведено у лишењу слободе, окривљени ИИ на казну затвора у трајању од једне године и новчану казну у износу од 60.000,00 динара, у коју казну му је урачунато време проведено у лишењу слободе, која казна затвора се има извршити у просторијама у којима станује, без електронског надзора, окривљени ЈЈ и ЖЖ, на казне затвора у трајању од по девет месеци и новчане казне у износу од по 50.000,00 динара, у које казне им је урачунато време проведено у лишењу слободе, а које казне затвора се имају извршити у просторијама у којима станују, без електронског надзора, окривљена АА на казну затвора у трајању од десет месеци и новчану казну у износу од 50.000,00 динара, у коју казну је урачунато време проведено у лишењу слободе а која казна затвора се има извршити у просторијама у којима станује, без електронског надзора, окривљени КК ЛЛ, ЗЗ, ДД и ЕЕ, на казне затвора у трајању од по седам месеци и новчане казне у износу од по 40.000,00 динара, у које казне је урачунато време проведено у лишењу слободе окривљенима КК, ЛЛ и ДД, а које казне затвора се имају извршити у просторијама у којима станују, без електронског надзора.

На основу члана 92. и 93. КЗ одузета је имовинска корист од окривљених Предрага Бећирића, Маријане Мијановић, ВВ, ЂЂ, ЈЈ, ЖЖ, АА, ЛЛ, ЗЗ, ДД и ЕЕ и од трећих лица.

Истом пресудом, у ставу другом изреке, обавезани су окривљени да на име одузимања противправне имовинске користи у року од три месеца од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, уплате у корист буџета Републике Србије новчана средстава и то: окривљени Предраг Бећирић износ од 2.543.356,17 динара и 9.292.454,39 динара, окривљени Предраг Бећирић и Маријана Мијановић, солидарно износ од 20.202.683,00 динара, умањено за 4380 евра у динарској противвредности, по курсу НБС на дан уплате, окривљени Предраг Бећирић и ББ солидарно износ од 9.749.577,60 динара, окривљени Предраг Бећирић, ББ, АА и ИИ, солидарно износ од 2.387.833,76 динара, окривљени Предраг Бећирић и ИИ, солидарно износ од 7.298.241,14 динара, окривљени Предраг Бећирић и АА, солидарно износ од 1.159.114,00 динара, окривљени Предраг Бећирић и ВВ, солидарно износ од 1.783.114,00 динара, окривљени Предраг Бећирић, ВВ и ЂЂ, солидарно износ од 6.270.982,47 динара, окривљени Предраг Бећирић и ВВ, солидарно износ од 894.117,82 динара, окривљени Предраг Бећирић и ЂЂ, солидарно износ од 1.686.246,80 динара, окривљени Предраг Бећирић и ГГ, солидарно износ од 1.846.000,80 динара, окривљени Предраг Бећирић износ од 795.215,57 динара, окривљени Предраг Бећирић и ГГ, солидарно износ од 538.341,90 динара, окривљени Предраг Бећирић и ЖЖ, солидарно износ од 2.397.000,00 динара, окривљени Предраг Бећирић износ од 617.500,00 динара, окривљени Предраг Бећирић и КК, солидарно износ од 1.431.512,85 динара, окривљени Предраг Бећирић, ГГ и КК, солидарно износ од 611.000,00 динара, окривљени Предраг Бећирић и ЛЛ, солидарно износ од 48.215,70 динара, окривљени Предраг Бећирић и ЗЗ, солидарно износ од 624.000,00 динара.

У ставу трећем изреке пресуде, обавезана су трећа лица на која је пренета без накнаде имовинска корист, да на име одузимања противправне имовинске користи у року од три месеца од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења уплате у буџет Републике Србије новчана средства и то: ЉЉ износ од 90.000,00

динара, ММ износ од 158.595,78 динара, НН износ од 140.539,00 динара, ЊЊ износ од 132.873,00 динара и ОО износ од 135.735,00 динара.

Истом пресудом, у четвртом ставу, обавезани су окривљени да суду на име паушала плате износ од 50.000,00 динара, у року од 30 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и трошкове кривичног поступка о којима ће суд одлучити накнадно, посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, Кж1 По1 7/20 од 23.05.2022. године, делимичним усвајањем жалбе бранилаца окривљеног ЖЖ, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал КПо1 бр.76/17од 26.12.2019. године, само у односу на окривљеног ЖЖ, тако што је Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, отклонио из изреке првостепене пресуде радњу описану под тачком 15/9, док су у преосталом делу жалбе бранилаца окривљеног ЖЖ, као и жалбе осталих окривљених и њихових бранилаца одбијене као неосноване, а пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења КПо1 бр.76/17од 26.12.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљеног Предрага Бећирића – адвокат Јован Вукчевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 2) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде или само другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе ;

-бранилац окривљеног Предрага Бећирића – адвокат Филип Владисављевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 4) и 9) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање пред измењеним већем или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљене Маријане Мијановић – адвокат Момчило Булатовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине другостепену пресуду или преиначи побијане пресуде и окривљену ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљених АА и ББ – адвокат Бранко Арменко због „битних повреда Кривичног законика и Законика о кривичном поступку“, без нумерисања повреда, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање;

-бранилац окривљеног ВВ – адвокат Филип Владисављевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, као и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП са предлогом да

Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање пред измењеним већем или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљеног ГГ – адвокат Небојша Милосављевић без прецизирања законског разлога за подношење захтева за заштиту законитости прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљеног ЂЂ – адвокат Бојан Пантовић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање;

-браниоци окривљеног ЖЖ– адвокат Градимир Налића и адвокат Бранкица Мајкић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП члана 236. став 3. у вези 239. став 7. ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП, повреде члана 494. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 5. КЗ и члана 61. КЗ, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање или укине другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање пред измењеним већем;

-бранилац окривљене ДД – адвокат Небојша Милосављевић, без прецизирања законског разлога за подношење захтева прописаног одредбом члана 485. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљену ослободи од оптужбе;

-браниоци окривљеног ЕЕ – адвокат Бранкица Мајкић и адвокат Градимир Налића, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП и повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање или укине другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање пред измењеним већем;

-бранилац окривљеног ЗЗ - адвокат Драгослав Ристић, због „повреде закона из члана 438, 439 и 441. ЗКП“, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд доставио је по примерак поднетих захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, уз примену члана 604. став 1. ЗКП („Службени гласник РС“ бр.72/11 од 28.09.2011.

године, који се у предметном кривичном поступку примењује од 15.01.2012.године) (у даљем тексту: ЗКП) којим је прописано да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр.70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр.58/04, 85/05 - др. закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 - др. закон) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП), па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Предрага Бећирића, адвоката Јована Вукчевића, браниоца окривљеног ВВ – адвоката Филипа Владисављевића и бранилаца окривљеног ЖЖ – адвоката Градимира Налића и Бранкице Мајкић су неосновани у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП; захтев браниоца окривљеног Предрага Бећирића – адвоката Филипа Владисављевића је неоснован и у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП; захтеви браниоца окривљеног Предрага Бећирића – адвоката Филипа Владисављевића и окривљене Маријане Мијановић – адвоката Момчила Булатовића су неосновани и у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и став 2. тачка 1) ЗКП; захтеви бранилаца окривљеног Предрага Бећирића – адвоката Јована Вукчевића и адвоката Филипа Владисављевића, захтев браниоца окривљене Маријане Мијановић – адвоката Момчила Булатовића, захтев браниоца окривљеног ВВ – адвоката Филипа Владисављевића, захтев браниоца окривљеног ЂЂ – адвоката Бојана Пантовића, захтев бранилаца окривљеног ЕЕ – адвоката Градимира Налића и Бранкице Мајкић су неосновани и у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП; захтев браниоца окривљеног Предрага Бећирића – адвоката Филипа Владисављевића, захтев бранилаца окривљеног ЖЖ – адвоката Градимира Налића и Бранкице Мајкић су неосновани и у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП; док су у преосталом делу захтеви наведених бранилаца и захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Бранка Арменка, бранилаца окривљених ГГ и ДД – адвоката Небојше Милосављевића одбачени као недозвољени, док је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ЗЗ – адвоката Драгослава Ристића неблаговремен.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП

Бранилац окривљеног Предрага Бећирића – адвокат Јован Вукчевић, бранилац окривљеног ВВ – адвокат Филип Владисављевић и браниоци окривљеног ЖЖ – адвокати Градимира Налић и Бранкица Мајкић у поднетим захтевима истичу битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, образлажући је на следећи начин:

Адвокат Јован Вукчевић наводи да је повређено начело *ne bis in idem*, обзиром да је окривљени Предраг Бећирић два пута оглашен кривим на основу истих чињеница, јер је побијаном пресудом оглашен кривим због извршеног кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, а опис радњи конкретног кривичног дела садржи радње за које је окривљени већ правноснажно осуђен, јер је суд у опис радње

кривичног дела превара унео комплетан опис кривичног дела злочиначко удруживање за које је окривљени Предраг Бећирић оглашен кривим пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1 276/10 од 26.04.2016. године.

Бранилац окривљеног ВВ наводи да је побијаним пресудама окривљени оглашен кривим и осуђен због радњи које су чињенично исте са радњама за које је већ оптужба правноснажно одбијена пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К. По1 276/10 од 26.04.2016. године па се ради о већ пресуђеној ствари, а такође сматра да то што у поступку није учествовало ни једно оштећено лице, представља околност која трајно искључује гоњење.

Браниоци окривљеног ЖЖ у поднетом захтеву наводе да је повређено начело *bis in idem* имајући у виду да опис радњи кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 2. у вези става 1. КЗ, у односу на које кривично дело је према окривљеном ЖЖ одбијена оптужба пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К. По1 276/10 од 26.04.2016. године, никако не може да буде ближи опис радњи кривичног дела преваре, те да је на тај начин окривљени суштински оглашен кривим за радње за које постоји правноснажна пресуда којом је оптужба одбијена.

По налажењу Врховног суда изнети наводи захтева бранилаца окривљених су неосновани.

Исти наводи били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама бранилаца окривљених. Апелациони суд у Београду је ове наводе оценио неоснованим и о томе је, као другостепени суд, на страни 17, у ставу другом, трећем и четвртном пресуде Кж1 – По1 7/20 од 23.05.2022. године, изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, те у смислу члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге и упућује.

Кривично дело превара за које је окривљени оглашен кривим побијаном пресудом, прописано је чланом 208. став 1. КЗ који гласи :“ ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да овај на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини...”

Кривично дело удруживање ради вршења кривичног дела за које је окривљени Предраг Бећирић оглашен кривим прописано је чланом 346. став 1. КЗ и гласи : „ Ко организује групу која има за циљ вршење кривичних дела казниће се...“, док је чланом 346. став 2. у вези става 1. и чланом 346. став 3. у вези става 1. КЗ, за која кривична дела је против окривљених одбијена оптужба због застарелости, прописано „ Ко организује ораганизовану криминалну групу... казниће се“ (став 2.) и „Припадник из групе из става 1... казниће се“.(став 3.)

Из наведеног произилази да, осим сасвим различитих заштитних објеката (за кривично дело из члана 208 то је имовина, а за кривично дело из члана 346 то је јавни ред и мир), чињенице од значаја за постојање битних елемената ова два кривична дела

нису у суштини садржајно исте, због чега Врховни суд налази да у овом случају, доношењем побијаних пресуда, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП односно није повређено начело *ne bis in idem*.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП

Бранилац окривљеног Предрага Бећирића – адвокат Филип Владисављевић у поднетом захтеву наводи да су на главном претресу учествовале судије које су се морале изузети. Наиме, према наводима захтева ни један судија Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду није смео да поступа у конкретном предмету из разлога што наведени судови користе возила привремено одузета у овом кривичном поступку па је учешћем тих судија повређен принцип непристрасности, независности и правичног суђења.

По налажењу Врховног суда изнети наводи захтева браниоца окривљеног су неосновани.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети.

Одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ће судија или судија поротник бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету, ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или је одлучивао о потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак, ако овим закоником није другачије прописано.

Дакле, из цитиране законске одредабе јасно произилази да се о апсолутно битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се бранилац окривљеног позива у захтеву, може говорити само уколико се ради о учествовању у суђењу, односно на главном претресу у првостепеном поступку или о одлучивању у поступку по редовном или ванредном правном средству, судије који се мора обавезно изузети из разлога прописаних чланом 37. став 1. тачка 4) ЗКП.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву тражи изузеће свих судија Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду из разлога што судови користе возила привремено одузета у кривичном поступку који се води против окривљеног Предрага Бећирића, што у конкретном случају није једна од процесних ситуација прописаних одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, па су стога наводи захтева браниоца окривљеног којима се истиче битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, од стране овога суда, оцењени као неосновани.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП

Браниоци окривљеног Предрага Бећирића – адвокат Филип Владисављевић и окривљене Маријане Мијановић – адвокат Момчило Булатовић истичу битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног Предрага Бећирића – адвокат Филип Владисављевић наводи да је суд у чињеничном опису изреке пресуде самоиницијативно „конструисао“ оштећеног, означивши га другачије у односу на оптужни акт, јер је у изреци наведено да су оштећени „потенцијални добитници“, а у оптужници „сви учесници у играма и потенцијални добитници“, као и да је самостално конструисао и друге битне елементе кривичног дела превара, да је „квалитативно прекорачио оптужницу тако што је за овлашћене приређиваче игара суд закључио да управљају имовином фонда добитака свих играча и потенцијалних добитника, што није била теза јавног тужиоца, а што мења целокупну правну конструкцију у овом предмету. Бранилац напомиње да су чињеничне модификације дозвољене само уколико иду у корист окривљеног, али не и на његову штету, као што је то суд учинио у конкретном случају када је сам формулисао ко је оштећени (потенцијални добитник) и да овлашћени приређивачи управљају фондом добитака.

Бранилац окривљене Маријане Мијановић – адвокат Момчило Булатовић наводи да је суд као оштећена лица означио потенцијалне добитнике – лица која су слањем понуда остварила право на добитак и која су играла у складу са правилима наведених игара, чиме је, иако изгледа да је суд смањио број оштећених, заправо прекорачио оптужбу јер учињена измена није у корист окривљених.

По налажењу Врховног суда изнети наводи захтева бранилаца окривљених су неосновани.

Исти наводи били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби бранилаца окривљених. Апелациони суд у Београду је ове наводе оценио неоснованим и о томе је, као другостепени суд, на страни 22 у ставу трећем, четвртм и петом и страни 23, у ставу првом пресуде Кж1 – По1 7/20 од 23.05.2022. године, изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, те у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Уз наведено треба истаћи да образложење суда које се односи на фонд добитника, расподелу средстава и управљање фондом, не представља прекорачење оптужбе, нити се може прекорачити оптужба образложењем пресуде, односно изношењем разлога који се односе на закључак суда и на чињенична утврђења у изреци пресуде.

**Битна повреда одредаба кривичног поступка
из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП**

Бранилац окривљеног Предрага Бећирића – адвокат Филип Владисављевић у поднетом захтеву истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и наводи да је пресуда заснована на незаконитој доказној радњи

тајног надзора комуникације окривљених путем телефона, при чему се незаконитост огледа у томе што су издате необразложене наредбе за прислушкивање и то за друга и несродна кривична дела у односу на кривично дело превара за које се окривљени терете; да се по закону не може применити прислушкивање за кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ и кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела, јер та дела нису на листи кривичних дела за које се може применити посебна доказна радња тајни надзор комуникације, због чега је повређена одредба члана 162. ЗКП. Кривично дело превара није учињено у саставу организоване криминалне групе, како би прислушкивање било дозвољено као за дела организованог криминала – односно за дела из надлежности Тужилаштва за организовани криминал, а „случајни налаз“ се може користити само за кривична дела из члана 162. ЗКП па је коришћењем наведене доказне радње повређена и одредба члана 164. ЗКП и члана 163. ЗКП, а пресуда се заснива управо на тим незаконитим доказима.

Бранилац окривљене Маријане Мијановић – адвокат Момчило Булатовић истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводећи да су судови правноснажне пресуде засновали на доказу на коме се не могу заснивати и то на транскриптима прислушких разговора и истиче да се посебне доказне радње могу користити само за кривична дела која су прописана у члану 162. став 1. тачка 2) ЗКП, а кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ није у корпусу кривичних дела за које се могу користити посебне доказне радње, што наведене доказе чини незаконитим.

По налажењу Врховног суда изнети наводи захтева бранилаца окривљених су неосновани.

Исти наводи били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби бранилаца окривљених. Апелациони суд у Београду је ове наводе оценио неоснованим и о томе је, као другостепени суд, на страни 18, у ставу другом и трећем пресуде Кж1 – По1 7/20 од 23.05.2022. године, изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, те у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Поред наведеног, Врховни суд налази и да су наредбе о примени мера надзора и снимања телефонских и других разговора, које је донео истражни судија Посебног одељења Вишег суда у Београду које се односе на окривљене у овом поступку у довољној мери образложене и донете сагласно одредбама члана 504а, 504е и 504ж ЗКП (СЛ.лист СР бр.70/2011, 68/2022 и СЛ.Гласник РС бр.58/2004...76/2010), који је важио у време доношења наредби.

Повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку

Браниоци окривљеног Предрага Бећирића – адвокат Јован Вукчевић и адвокат Филип Владисављевић у поднетим захтевима истичу повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводећи да је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим за кривично дело које по закону није кривично дело јер изреком правноснажне пресуде није одређен идентитет оштећених лица; није прецизно одређен идентитет лица која су доведена у заблуду и не постоји противправност у радњама окривљених,

што су све битни елементи кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, без којих превара не постоји.

Бранилац окривљене Маријане Мијановић – адвокат Момчило Булатовић у поднетом захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводећи да у радњама које се окривљеној стављају на терет нема елемената кривичног дела из члана 208. КЗ, јер нема узрочно последичне везе између радњи које је предузела окривљена Маријана Мијановић и лажног приказивања или прикривања чињеница и било чије заблуде. Наиме, да би постојало кривично дело преваре мора да постоји комуникација између лица које лажно приказује или прикрива чињенице и другог лица које се доводи у заблуду, што у конкретном случају, у односу на Маријану Мијановић недостаје. Све радње за које је окривљена Маријана Мијановић оглашена кривом нису радње кривичног дела превара јер су предузете након наступања последице кривичног дела превара.

Бранилац окривљеног ВВ – адвокат Филип Владисављевић у образложењу повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводи да радње окривљеног не представљају радње кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, јер се не налазе у логичкој вези са радњама које су предвиђене у оквиру бића наведеног кривичног дела, не дају допринос наступању последице кривичног дела већ су предузете након наступања последице. Такође наводи да окривљени није имао свест о противправности радњи које су му стављене на терет, као ни преварну намеру.

Бранилац окривљеног ЂЂ – адвокат Бојан Пантовић образлажући повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводи да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ из разлога што недостаје објективни елемент кривичног дела, јер није идентификовано лице које је учинило штету у односу на своју имовину. Такође наводи да су радње окривљеног, који није ни учествовао у играма на срећу, предузете по завршетку игре, па самим тим нема ни субјективних елемената кривичног дела, односно нема свести окривљеног о противправности и кривице окривљеног.

По налажењу Врховног суда изнети наводи захтева бранилаца окривљених су неосновани.

У погледу навода захтева да у изреци није одређен идентитет оштећених и да није утврђено лице које је ичинило нешто на штету своје имовине, Врховни суд указује да су исти наводи били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби бранилаца окривљених. Апелациони суд у Београду је ове наводе оценио неоснованим и о томе је, као другостепени суд, на страни 24, у ставу трећем, четвртм и петом, на страни 25 у ставу првом и другом пресуде Кж1 – По1 7/20 од 23.05.2022. године, изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, те у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Дакле, суд је у изреци пресуде јасно определио као оштећене потенцијалне добитнике игара на срећу и, према налажењу Врховног суда, утврдио да су одговорна лица приређивача игара (који иначе располажу фондом добитака) која су доведена у заблуду радњама окривљених, одлучујући о додели главних награда учинила то на

штету туђе имовине, тј. имовине потенцијалних добитника који су играли у складу са правилима, услед чега су неосновани наводи захтева да чињенични опис кривичног дела, за које су окривљени оглашени кривим, не садржи обавезне елементе кривичног дела у виду тачно одређених оштећених и лица која су доведена у заблуду.

Наводе да радње окривљених које су извршене након преузимања награде представљају радње извршене *post factum* и не могу бити радње кривичног дела правара јер не постоји узрочно последична веза између тих радњи и довођења у заблуду неког лица, другостепени суд је такође ценио и нашао да су неосновани, о чему је изнео разлоге у својој одлуци на страни 35. став 7. и страни 36. став 1. које, као јасне и правилне, Врховни суд прихвата и на њих упућује, у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Даље, у погледу истицања недостатака противправности, Врховни суд такође указује да су ти наводи били предмет разматрања Апелационог суда у Београду у поступку по жалби и да је другостепени суд о томе изнео разлоге у својој одлуци Кж1 – По1 7/20 од 23.05.2022. године на страни 30. став 4, 5 и 6, страни 31. став 2, страни 32. став 5, страни 33. став 1 и страни 34 став 2, које као правилне и јасне Врховни суд прихвата и на њих упућује, сагласно члану 491. став 2. ЗКП.

Захтевом браниоца окривљеног ЕЕ – адвоката Градимира Налића и Бранкице Мајкић се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да изреком пресудом нису утврђени сви битни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим. Наиме, изостављена је виност окривљеног, који није члан групе, па се на њега не односи ништа од наведеног на странама 4-7 изреке пресуде, а како је оглашен кривим за извршење кривичног дела превара, изостало је и кога је и којом радњом и на који начин довео у заблуду, изостала је и намера прибављања противправне имовинске користи и навођење ко је оштећен радњама окривљеног.

По налажењу Врховног суда изнети наводи захтева браниоца окривљеног су неосновани.

Изреком правноснажне пресуде (страна 4 првостепене пресуде) утврђено да су сви окривљени, између осталих и окривљени ЕЕ, оглашени кривим, јер су „ свесни свога дела, свесни да је њихово дело забрањено и хтели његово извршење...“, док је на страни 6 изреке наведено да су „ ... у намери да себи прибаве противправну имовинску корист, лажним приказивањем чињеница..., довели у заблуду одговорна лица у „Државној лутрији Србије“ и „ИТВ Мулитмедиа“ д.о.о. из Београда и навели их да им на штету имовине потенцијалних добитника – лица која су слањем понуда остваривала право на добитака који су играли у складу са правилима наведених игара, на име освојених награда у наведеним играма, предају више станова, аутомобила и готовог новца, у укупној вредности преко 1.500.000,00 динара...“ а на страни 27 изреке наведено да је окривљени ЕЕ „ по претходном договору са окривљеним ПП, окривљени ЕЕ се дана 06.12.2009. године, са броја телефона 069/..., са кога је на напред наведени начин лицитирао окривљени Предраг Бећирић у емисији „Гранд лицитација“ представио као добитник стана у Београду..., нето вредности 5.320.000,00 динара, који је задржао за себе, а за који је окривљенима Предрагу Бећирићу и ПП ислатио износ од 30.000,00 евра“.

По налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног ЕЕ стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, а за које кривично дело је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су као неосновани оцењени наводи захтева браниоца којима се истиче да је на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Наиме, из побијане пресуде произилази да је окривљени ЕЕ по чињеничном утврђењу суда, у само једном случају, свестан да није учествовао у игри, лажно се представио приређивачу игара као учесник и добитник, свесно прећуткујући да није лично лицитирао, а све са намером да дође до стана који му не припада, чиме је са директним умишљајем довео у заблуду одговорно лице у приређивачу игре и навео га да му на штету потенцијалног добитника, који је играо по правилима, преда стан као награду.

У преосталом делу образложења захтева за заштиту законитости браниоци окривљеног ЕЕ износе сопствени чињенични закључак да је окривљени поступао у неотклоњивој правној заблуди, наводима да искази саслушаних сведока нужно потврђују одбрану окривљеног, да у чињеници да се уместо добитника пријавио као добитник није могао да препозна ништа незаконито, односно да је поступао у неотклоњивој стварној заблуди, на који начин оспоравају утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама и оцену доказа дату од стране суда, па имајући у виду да погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање није дозвољени разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, то стога Врховни суд ове наводе захтева није ни ценио.

Повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку

Бранилац окривљеног Предрага Бећирића – адвокат Филип Владисављевић у поднетом захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. и члана 61. КЗ, наводећи да је у погледу правне квалификације кривичног дела примењен закон који се не може применити када је суд окривљене осудио због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 4. КЗ по измењеном кривичном законика („Сл.гласник РС“ бр.72/2009) који је ступио на снагу 11.09.2009. године и примену тог закона оправдао применом института продуженог кривичног дела из члана 61. КЗ и чињеницом да се за продужено кривично дело као време извршења узима време последње предузете радње, иако за примену члана 61 КЗ нису испуњени услови јер не постоји истоветност оштећеног, истоветност предмета дела, нису коришћење исте ситуације или исти трајни однос, нема јединства места или простора извршења дела и нема ни јединственог умишљаја учиниоца. Како нема продуженог кривичног дела, тако нема ни места примени строжег кривичног законика („Сл.гласник РС“ бр.72/2009).

Браниоци окривљеног ЖЖ – адвокати Градимир Налић и Бранкица Мајкић у захтеву указују на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП наводећи да је у односу на окривљеног погрешно примењена одредба члана 5. КЗ, јер је требало применити блажи закон, имајући у виду чињеницу да се окривљени појавио као добитник награде 02.05.2009. године, па је по окривљеног блажи закон који је важио до 11.09.2009. године, који је прописивао да се за кривично дело из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ може изрећи само казна затвора а не и новчана казна. Поред наведеног браниоци истичу да нису испуњени услови за примену члана 61. КЗ и концепт продуженог кривичног дела, који је суд применио јер није правилно оценио приговор пресуђене ствари у вези радњи које су наводно предузете у оквиру групе, за које је оптужба одбијена и због те погрешне оцене суда је дошло до примене члана 61. КЗ на штету окривљеног. Такође наводе да суд не осуђује окривљене да су поступали као саизвршиоци, чиме директно повређује одредбе члана 33. – 37. КЗ, јер уместо разлога за осуду сваког појединог окривљеног примењује концепт продуженог кривичног дела.

По налажењу Врховног суда изнети наводи захтева бранилаца окривљених су неосновани.

Наводи захтева у вези примене члана 61. КЗ били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби бранилаца окривљених. Апелациони суд у Београду је ове наводе оценио неоснованим и о томе је, као другостепени суд, на страни 38, у четвртном ставу и на страни 39 у другом ставу пресуде Кж1 – По1 7/20 од 23.05.2022. године (прихватајући разлоге првостепеног суда изнете на страни 115, у ставу првом, другом, трећем и четвртном пресуде К По1 бр.76/17), изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, те у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Поред наведеног Врховни суд налази да је суд правилно применио одредбе члана 5. КЗ када је применио закон који је суптио на стагу 11.09.2009. године и који је важио у време извршења кривичног дела, с обзиром на то да су окривљени осуђени за радње предузете у периоду од априла 2009. до 15.02.2010. године, које су правно квалификоване као продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. и члана 61. КЗ, а за продужено кривично дело се као време извршења узима време последње предузете радње.

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Предрага Бећирића - адвоката Јована Вукчевића и Филипа Владисављевића, Маријане Мијановић – адвоката Момчила Булатовића, ВВ – адвоката Филипа Владисављевића, ЋЋ – адвоката Бојана Пантовића, ЖЖ и ЕЕ – адвоката Градимира Налића и Бранкице Мајкић су у осталом делу одбачени.

Бранилац окривљеног Предрага Бећирића – адвокат Јован Вукчевић у поднетом захтеву истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 2) ЗКП, наводећи да је пресуду донео ненадлежни суд, као и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП. Даље, захтевом указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 355. став 1. ЗКП, наводима да ни на један главни претрес нису позвана оштећена лица иако је њихово обавештавање о главном претресу неопходно по

закону. Такође се у захтеву наводи да се пресуда заснива на погрешно интерпретираним доказима, на који начин се истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, док се у преосталом делу захтева оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним пресудама и оцена доказа дата од стране суда. Због наведених повреда у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева, због чега је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у овом делу, оценио недозвољеним.

Поред наведеног у захтеву браниоца окривљеног Предрага Бећирића – адвоката Јована Вукчевића се истиче и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, како бранилац окривљеног ову повреду везује за повреду из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП (пресуђена ствар), а у захтеву уопште не наводи у чему се састоји конкретна повреда закона, то је Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев представља закључак браниоца на основу сопствене оцене утврђених чињеница у погледу повреде из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, о којој се Врховни суд већ изјаснио.

Бранилац окривљеног Предрага Бећирића – адвокат Филип Владисављевић у поднетом захтеву такође истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је дозвољено подношење захтева, међутим у образложењу наведене повреде не указује на који начин је повређен закона, већ оспорава да је одузето возило од окривљеног заправо његово као и висину одузете имовинске користи, на који начин суштински оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама, а због које повреде у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева, те је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног, у поднетом захтеву окривљеног Предрага Бећирића – адвоката Филипа Владисављевића се истиче битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП, тако што се наводи да су првостепену и другостепену пресуду донели стварно и функционално ненадлежни судови на који начин се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 2) ЗКП. Даље се у поднетом захтеву наводи да су у изреци пресуде наведени као чланови криминалне групе и окривљени против којих је оптужба за кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела правноснажно одбијена доношењем пресуде К По1 276/16 од 26.04.2010. године, на који начин се истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, такође се напомиње да постоји разлика између изреке и образложења пресуде којим наводима се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Због наведених повреда, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева, па је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

У захтеву браниоца окривљеног Предрага Бећирића – адвоката Филипа Владисављевића се истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, како бранилац окривљеног у захтеву уопште не наводи у чему се састоји наведена повреда закона, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у

захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Бранилац окривљене Маријане Мијановић - адвокат Момчило Булатовић у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, како бранилац окривљеног у захтеву уопште не наводи у чему се састоје наведена повреда закона, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Захтевом браниоца окривљеног ВВ – адвоката Филипа Владисављевића се, у преосталом делу, истиче повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, у образложењу наведене повреде наводи да су нејасни разлози које суд наводи у образложењу када утврђује за који износ су окривљени међусобно обавезани, на који начин се суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а због које повреде, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева, па је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у овом делу, оценио недозвољеним.

Поред наведеног у истом захтеву се наводи да целокупно образложење правноснажне пресуде представља неодрживу правну консктрукцију на који начин се истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, због које повреде у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева, па је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Такође се истим захтевом истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, како бранилац окривљеног у захтеву уопште не наводи у чему се састоје наведена повреда закона, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Бранилац окривљеног ЂЂ – адвокат Бојан Пантовић у поднетом захтеву указује на повреду кривичног закона из члана 441. став 3. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, бранилац окривљеног уопште не наводи у чему се састоји наведена повреда, већ наводи да је нејасно на основу ког прописа су судови одузели имовинску корист имајући у виду да се не позивају на одредбу члана 91. КЗ, већ на одредбу члана 92. и 93. КЗ, на који начин се суштински истиче битна повреда

одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, због које повреде, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева, па је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у овом делу, оценио недозвољеним.

У преосталом делу захтева бранилац окривљеног оспорава чињенично стање у правноснажним пресудама и износи сопствени чињенични закључак да се радње окривљеног ЂЂ могу квалификовати само као радње којима се пружа помоћ другоме да не буде откривен у предузимању непрописних или у крајњем случају незаконитих радњи, због које повреде у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева, па је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

У делу поднетог захтева бранилаца окривљеног ЖЖ – адвоката Градимира Налића и Бранкице Мајкић се истичу још и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, те повреда члана 494. ЗКП, због којих повреда у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева. Стога је Врховни суд захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Такође се истим захтевом бранилаца окривљеног ЖЖ истиче и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, браниоци окривљеног уопште не наводе у чему се састоји наведена повреда већ наводе да је нејасно зашто је суд обавезао окривљеног да у буџет уплати 2.397.923,00 динара, нити су дати јасни параметри на основу којих је суд дошао до наведене цифре, па је одлука о одузимању имовинске користи донета на бази претпоставке да су неки аутомобили продати и да су окривљени остварили новчану корист. Овакви наводи бранилаца окривљеног по налажењу овога суда, представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним одлукама и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, а због које повреде, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева, па је Врховни суд захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног браниоци окривљеног ЕЕ нумеришу и повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, како браниоци окривљеног у захтеву уопште не наводе у чему се састоји наведена повреда закона, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само одређење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Браниоци окривљеног ЕЕ - адвокати Градимир Налић и Бранкица Мајкић у поднетом захтеву као разлог подношења истичу и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, затим указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, због којих повреда, у смислу одредбе члана 485.

став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева, па је Врховни суд захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног, у овом делу, оценио недозвољеним.

Поред наведеног, истим захтевом се истиче и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, браниоци окривљеног ЕЕ уопште не наводе у чему се састоји наведена повреда, већ оспоравају вредност непокретности која је одузета од окривљеног, који наводи по налажењу овога суда представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним одлукама и оцену доказа дату од стране нижестепених судова, а због које повреде, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева, па је Врховни суд захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Такође се захтевом бранилаца окривљеног ЕЕ истиче се и повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, како браниоци окривљеног у захтеву уопште не наводе у чему се састоји наведена повреда закона, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само одређење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Бранка Арменка и бранилаца окривљених ГГ и ДД – адвоката Небојше Милосављевић су недозвољени.

Бранилац окривљених АА и ГГ – адвокат Бранко Арменко у поднетом захтеву наводи да суд у оспореним пресудама није дефинисао како су окривљени учинили кривично дело, да то није образложено и да није утврдио да ли је још неки играч играо имајући у виду да је окривљени Предраг Бећирић слао велики број порука, па се морало поћи од претпоставке да је он једини који је играо ову игру. Судови су пропустили да утврде да ли је ова игра уопште игра на срећу према Закону о игри на срећу, да ли је било још играча, да ли је било ко други оштећен, да ли су уопште радње окривљених „инкриминисаније“ у односу на друга лица, која су се јавила окривљеној АА да их упуте коме да се јаве за преузимање награде „а за које је утврђено да нису учинила ни једно кривично дело“. Овакви наводи браниоца окривљеног, по налажењу овога суда, представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним одлукама и оцене доказа дате од стране нижестепених судова. Поред наведеног бранилац окривљених наводи и да су пресуде неразумљиве и да није образложено како су то окривљени учинили кривично дело превара, којим наводима се суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно утврђено чињенично стање и погрешна оцена доказа од стране нижестепених судова, не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд

захтев браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Бранка Арменка оценио недозвољеним.

Бранилац окривљених ГГ и ДД – адвокат Небојша Милосављевић у поднетим захтевима наводи да окривљени нису имали свест да се ради о нечему што је противправно, те да нису никога довели у заблуду, као и да је окривљена ДД била сигурна да њен бивши дечко као ни његов брат, а окривљени ГГ био сигуран да Предраг Бећирић као ни његов брат, никада не би урадили нешто незаконито и непоштено и у то су били сигурни док је игра трајала, а у то су сигурни и данас.

Овакви наводи браниоца окривљених, по налажењу овога суда представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним одлукама и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтеве браниоца окривљених ГГ и ДД – адвоката Небојше Милосављевића оценио недозвољеним.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ЗЗ – адвоката Драгослава Ристића је неблагоприятен.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацили захтев за заштиту законитости, ако није поднет у року из члана 485. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да због повреда тог законика (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4.) учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и рачуна се исто и за браниоца окривљеног, обзиром на одредбу члана 71. тачка 5) ЗКП, којом су права браниоца ограничена правима окривљеног.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да је окривљеном ЗЗ, према доставници која се налази у списима предмета, пресуда Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, Кж1 По1 7/20 од 23.05.2022. године достављена дана 20.07.2022 године, а да је његов бранилац – адвокат Драгослав Ристић поднео суду захтев за заштиту законитости дана 03.10.2022. године, а што произилази из службеног печата Вишег суда у Београду, Посебно одељење и одељење за ратне злочине, дакле након протекла рока од 30 дана који је прописан одредбом члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ЗЗ – адвоката Драгослава Ристића одбацио као неблагоприятен, јер је поднет након законом прописаног рока.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, у делу у којем су захтеви одбијени као неосновани, на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 485. став 4. и 484. ЗКП, у делу у којем су захтеви одбачени као

недозвољени, а на основу члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП у делу у коме је захтев одбачен као неблаговремен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Дубравка Дамјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић